

Evangelí de la solemnitat de Pentecosta: deixar- nos guiar

Evangelí i comentari de la solemnitat de Pentecosta: “Els deixebles, per por dels jueus, tenien tancades les portes del lloc on es trobaven. Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: Pau a vosaltres”. És normal sentir por quan descobrim la missió que Déu ens té preparada. En els moments més difícils, demanem a l'Esperit Sant viure una nova Pentecosta.

Evangelí (Jn 20, 19-23)

Al capvespre d'aquell mateix dia — que era el primer de la setmana, el diumenge—, els deixebles, per por dels jueus, tenien tancades les portes del lloc on es trobaven. Jesús va arribar, es posà al mig i els digué:

—Pau a vosaltres.

Dit això, els va mostrar les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir:

—Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.

Llavors va alenar damunt d'ells i els digué:

—Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui els retindreu, li quedaran retinguts.

Comentari

Ha arribat la Pentecosta, la festa per excel·lència de l'Esperit Sant. Avui, la Tercera Persona de la Santíssima Trinitat, la Persona Divina que duu a terme la tasca santificadora de manera silenciosa i discreta, irromp amb tota la força del seu poder per recordar-nos que ell és qui fa l'Església.

L'escena que ens presenta l'Evangeli de sant Joan és paradoxal. Ens trobem al capvespre del diumenge de Resurrecció. Per les narracions dels quatre evangelistes, sabem que aquell dia havia estat frenètic: anades i vingudes des del sepulcre, persones que asseguruen haver vist el Senyor, els d'Emmaús que marxen desolats i tornen joiosos, plors, abraçades, estupor. I, sobretot, alegria, molta alegria. Els testimonis

—la Magdalena, Pere, Cleofàs— són
suficients perquè els deixebles
incrèduls almenys dubtin de la seva
incredulitat.

I, tanmateix, cinquanta dies després
aquestes persones les trobem
tancades per por.

La història de la humanitat ha
canviat per sempre: Crist ha
ressuscitat. No obstant això, el canvi
que s'havia d'operar als apòstols
encara s'havia de fer: encara
conservaven restes de la por que els
va fer abandonar-lo al Calvari.
Tremolen davant la idea de córrer la
mateixa sort.

Així, mentre en els cors dels que
estima es barregen aquests
sentiments, Jesús Ressuscitat
s'apareix enmig seu.

Per a la vida cristiana, és molt
important que ens fixem amb
atenció en els gestos del Senyor. En

particular, aquesta escena és clau per comprendre com Déu respon davant les nostres pors, que sovint són l'obstacle que ens impedeix correspondre a la seva gràcia.

Jesús fa quatre coses: els dona la pau, els demana que aixequin l'esguard perquè contemplin les seves nafres, els dona la missió, i amb ella, la possibilitat de perdonar els pecats.

És meravellós veure com el Senyor respon davant del temor: amb una vocació. La crida de Déu, que inclou sempre el sentit de missió, és en si mateixa la resposta a les debilitats i covardies personals.

Jesús no espera que els seus apòstols primer es converteixin en homes valents per a després enviar-los. Els envia justament quan estan espantats: perquè la seva pau i la seva força no vindran de les qualitats humanes o de les circumstàncies

favorables. Vindran de l'Esperit Sant que reben en aquell moment.

L'Església es va fer, es fa i es farà per l'acció del Paràclit. La tasca nostra no és altra que deixar-nos-hi guiar. Per això no hi caben ni les inhibicions ni la vanaglòria.

De llavors ençà, la vida dels apòstols es resumirà a proclamar arreu que *Jesús és el Senyor*. Com diu, però, sant Pau a la segona lectura, per poder afirmar això necessitem l'Esperit Sant (1 Co 12, 3). No podem fer un sol pas a la vida espiritual, ni tan sols el més senzill, sense l'assistència de la Tercera Persona de la Santíssima Trinitat. Per això, a la seqüència prèvia a la proclamació de l'Evangelí a la Missa d'avui, diem: *Res tindrà l'home si vós no li deu vostre socors divinal*.

Aquesta solemnitat és una ocasió magnífica perquè demanem amb fe una renovació de la vida espiritual i

per intercedir pels cristians del món sencer. En convocar el concili Vaticà II, sant Joan XXIII demanava oracions per al que ell va anomenar “una nova Pentecosta” a l'Església. Aquesta expressió, *nova Pentecosta*, ens podria servir com un anhel que diàriament marqui el pas del tracte amb l'Esperit Sant.

Hi podem atansar-nos a Maria, protagonista indispensable d'allò que celebrem avui, perquè d'ella aprenguem a dir “que es compleixi en mi la teva paraula” (Lc 1, 38) a cada moció de l'Esperit Sant. La Verge també es va torbar davant de la presència i l'anunci de l'àngel (cf. Lc 1, 29). Maria no va fonamentar la seva resposta en la inquietud que sentia, sinó en la seguretat que era Déu qui la cridava.

Així es fa l'Església, així s'han portat els sants, i així espera l'Esperit Sant

que visquem nosaltres. Nosaltres sols
no podem; amb ell, però, sí.

Luis Miguel Bravo Álvarez //
Rene Bohmer - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelide-la-solemnitat-del-diumenge-de-
pentecosta-deixar-nos-guiar/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelide-la-solemnitat-del-diumenge-de-pentecosta-deixar-nos-guiar/)
(15/08/2025)